

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **1/ Ing. V. J.**, bývajúceho v K. a **2/ Ing. S. G.**, bývajúceho v K., zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kerecman, spoločnosť s ručením obmedzeným so sídlom v Košiciach, Rázusova č. 1, proti žalovanému **U.S. Steel Košice, s.r.o.**, Vstupný areál U.S. Steel, Košice, **o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 19 C 47/2007, o dovolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 17. októbra 2011 sp. zn. 6 Co 51/2011 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom z 22. októbra 2010 č.k. 19 C 47/2007-266 v spojení s opravným uznesením z 10. januára 2011 č.k. 19 C 47/2007-293 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným z 28. februára 2007, doručené žalobcovi 1/ 28. februára 2007 je neplatné. Určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaným z 28. februára 2007, doručené žalobcovi 2/ 28. februára 2007 je neplatné. Žalobu žalobcov 1/ a 2/ na zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie v ktorom rozhodne o trovách konania.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaného uznesením zo 17. októbra 2011 sp. zn. 6 Co 51/2011 zrušil rozsudok, okrem výroku o vylúčení žaloby žalobcov 1/, 2/

na zaplataenie náhrady mzdy na samostatné konanie a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odmietol odvolanie proti výroku o vylúčení žaloby žalobcov 1/, 2/ na zaplataenie náhrady mzdy na samostatné konanie. Vyčítal súdu prvého stupňa, že pri rozhodovaní neprihliadol na všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a ktoré vyšli počas konania najavo pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny žalobcami a v tej súvislosti aj pri hodnotení splnenia zákonných podmienok pre okamžité skončenie pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b/ zákonníka práce. Ohľadne tohto záveru považoval rozhodnutie súdu aj za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Odvolací súd venoval pozornosť výkladu dôvodov taxatívne v zákone vymenovaných, ktoré musia byť splnené pri výnimočnom spôsobe skončenia pracovného pomeru, jeho okamžitým skončením. Keďže sa súd prvého stupňa hodnotením kritérií zaoberal iba čiastočne, krajský súd považoval jeho záver o rozsahu intenzity porušenia pracovnej disciplíny za predčasný. Vyčítal súdu prvého stupňa, že odôvodnenie jeho rozhodnutia nespĺňa požiadavky stanovené ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., keď v ňom chýbajú úvahy súdu, na základe ktorých dospel k záveru o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, keď uviedol len písomné a ústne vyjadrenie zástupcu žalobcov bez uvedenia dôvodov prečo sa súd s týmto stanoviskom stotožnil. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď uzavrel, že došlo k zániku práva žalovaného skončiť pracovný pomer so žalobcami okamžite v dôsledku uplynutia objektívnej a subjektívnej lehoty v zmysle ustanovenia § 68 ods. 2 Zákonníka práce. Vychádzajúc z doteraz vykonaného dokazovania mal odvolací súd za to, že zákonom stanovená lehota pre danie okamžitého skončenia pracovného pomeru bola žalovaným dodržaná.

Odvolací súd odvolanie žalovaného proti výroku o vylúčení nárokov na náhradu mzdy na samostatné konanie odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), pretože v tejto časti ide o rozhodnutie proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.).

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu, proti jeho výroku, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie podali dovolanie žalobcovia. Žiadali, aby dovolací súd v napadnutej časti uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak že určí, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovaným žalobcom 1/, 2/ z 28. februára 2007 je neplatné, prípadne aby v tejto časti uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a ako dovolací dôvod uvádzali, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie v jeho napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Za odňatie možnosti pred súdom konať považovali porušenie zásady dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, keď odvolací súd zaujal právny názor na plynutie lehôt v zmysle § 68 ods. 2 Zákonníka práce bez možnosti žalobcov vyjadriť sa k novým právnym a skutkovým záverom, čím žalobcom odňal právo namietať správnosť novo zaujatého právneho názoru na inštančne vyššom súde a odoprel žalobcom možnosť riadneho prieskumu správnosti nových prípadne z pohľadu súdu prvého stupňa doposiaľ bezvýznamných, avšak z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom rozhodujúcich skutkových zistení. Dovolatelia mali za to, že odvolací súd prekročil svoju právomoc, pretože rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. bez toho, aby na takýto postup boli splnené zákonom stanovené podmienky. Okresný súd pri svojom rozhodnutí aplikoval správnu právnu normu. Odvolací súd mu nesprávne použitie právnej normy vôbec nevytkol a rovnako ani nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. Neoznačil žiadnu inú právnu normu, ktorú mal podľa jeho názoru okresný súd aplikovať a tiež mu neuložil povinnosť doplniť dokazovanie. Podľa názoru dovolateľov odvolací súd za danej situácii nemohol rozhodnúť o zrušení rozsudku okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. Dovolatelia za odňatie možnosti konať pred súdom považovali aj tú skutočnosť, že odvolací súd rozhodol o podanom odvolaní bez nariadenia pojednávania, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Uviedli, že keďže odvolací súd na základe vykonaného dokazovania dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa je zrejmé, že vo veci opakoval dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa. Ak odvolací súd vo veci opakoval dokazovanie bez toho, aby vo veci nariadil pojednávanie, postupoval v rozpore s § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Ak odvolací súd po opakovanom dokazovaní, k výsledkom ktorého sa účastníci konania nevyjadrili, zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa bez nariadenia pojednávania procesne pochybil a odňal žalobcom možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovali za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, ktorá skutočnosť má za následok, že konanie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. V tejto súvislosti poukázali na to, že odvolací súd svoje skutkové a právne závery náležite neodôvodnil a v dôvodoch dovolania svoje konkrétne výhrady špecifikovali, najmä vo vzťahu k tvrdeniu odvolacieho súdu ohľadne prípadného preukázania možného konfliktu záujmov účastníkov, hodnotenia nesplnenia oznamovacej povinnosti žalobcami, resp. kedy táto povinnosť žalobcom vznikla, či záverov odvolacieho súdu o plynutí subjektívnej lehoty pre okamžité skončenie pracovného pomeru a pod. Postihnutie odvolacieho konania inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne

rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) vyvodzovali zo skutočnosti, že odvolací súd inak posúdil obsah právneho vzťahu medzi účastníkmi a na základe možných dôkazných prostriedkov dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa bez toho, že by zopakoval alebo doplnil dokazovanie. Žalobcovia odvolaciemu súdu vyčítali nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) z dôvodu, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil v otázke počiatku objektívnej lehoty pre okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce a tiež nesprávne konštatoval, že nesplnenie oznamovacej povinnosti bolo sústavným porušením pracovnej disciplíny.

Žalovaný považoval dovolanie žalobcov za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ veta prvá odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúce a ani o potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie

prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p. ale sa zaoberal aj otázkou či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalobcami tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia o existencii vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcom neznemožnil uplatniť procesné práva priznané im právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

V prejednávanej veci Krajský súd v Košiciach rozhodol o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 221 ods. 1 O.s.p. ukladá odvolaciemu súdu povinnosť zrušiť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak zistí, že konanie na súde prvého stupňa alebo jeho rozhodnutie trpí niektorou z väd v ňom taxatívne uvedených. Zrušenie ako spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu je teda obligatórne predpísané vždy, ak sa v konaní preukáže existencia takejto vady.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa s prihliadnutím na uplatnené odvolacie dôvody žalovaným (§ 205 ods. 2 písm. b/ d/ a f/ O.s.p.) považoval odvolací súd záver súdu prvého stupňa o intenzite porušenia pracovnej disciplíny bez

dôsledného hodnotenia odvolacím súdom naznačených kritérií stanovených pre okamžité skončenie pracovného pomeru, bez doplnenia dokazovania, za predčasný. Ako ďalej má súd prvého stupňa postupovať odvolací súd uviedol v dôvodoch svojho rozhodnutia (viď str. 8 ods. 2 až 4).

Pri zrušení rozhodnutia a následnom vrátení veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie je odvolací súd povinný vysloviť v odôvodnení svojho zrušovacieho uznesenia právny názor na danú vec, ktorý slúži prvostupňovému súdu na usmernenie jeho ďalšej činnosti. Vysloveným právnym názorom bez ohľadu na to, či je to vo vzťahu k chybám hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru je prvostupňový súd viazaný (§ 226 O.s.p.). Pri viazanosti súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu je dvojinštančnosť súdneho konania zachovaná, pretože účastníci konania v pokračujúcom konaní (po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom) môžu uplatniť všetky svoje procesné práva, ktoré im Občiansky súdny poriadok priznáva, vrátane práv na využitie riadnych, prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom a preto zákonný postup nemôže mať za následok odňatie možnosti žalobcov konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Odvolací súd nezistil existenciu tejto vady ani v súvislosti s prejednávaním odvolania žalovaného odvolacím súdom bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2012 na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v tomto znení, môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

V prejednáwanej veci nejde o žiaden prípad taxatívne uvedený v ustanovení § 214 ods. 1 O.s.p. pre ktorý by odvolací súd mal povinnosť (zo zákona) nariadiť pojednávanie. Odvolací súd preto postupoval v súlade so zákonom keď prejednal odvolanie žalobcov proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Uvedený postup odvolacieho súdu preto nemohol mať za následok procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľov týkajúca sa nepreskúmateľnosti; resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Je nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (IV. ÚS 115/03). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 3 O.s.p.). Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo podrobnú odpoveď prečo rozsudok súdu prvého stupňa musel byť zrušený a tiež ako má súd prvého stupňa po vrátení veci ďalej postupovať. Okolnosť, že žalobcovia so zrušením rozsudku súdu prvého stupňa nesúhlasili a zastávali názor, že odvolaciemu súdu nič nebránilo vo veci meritórne rozhodnúť neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Navyše, všetky námietky dovolateľov podľa názoru dovolacieho súdu sa týkajú nesprávneho právneho posúdenia veci (podľa názoru žalobcov) odvolacím súdom nie tak, záveru, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

Dovolateľmi namietané, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a tiež, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ c/ O.s.p.) sú síce prípustnými dovolacími dôvodmi,

samotné ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému prieskumu.

Keďže prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a dovolacím súdom neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie ods. 2 tohto ustanovenia, keďže žalovanému v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 26. júla 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová